

ΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΜΙΑΣ ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΗΜΕΝΗΣ

Ο θάλαμος των νεκρών της Πράγας. Η ώρική κόρη του βαρώνου ντ' Αρνχάιμ. Το ειδύλλιο της με τον άσωτο πρίγκηπα του Έφθούργου. Το ταξίδι στο Λονδίνο. Όπου η Μάρθα πεθαίνει κι άνασταίνεται. Ο γάμος της με τον πρίγκηπα. Ο κατήφορος του άσωτου σύζυγου. Η δεύτερη νεκρανάστασις της Μάρθας, κτλ. κτλ.

ΜΕΧΡΙ του τέλους του περασμένου αιώνου, άπληχε στο κεντρικό κοιμητήριο της Πράγας, πρωτεύουσας της Τσεχοσλοβακίας, ένα ξεχωριστό οίκημα, στο όποιο συνήθιζαν ν' αφήνουν τρεις περίπου μέρες τους νεκρούς, πριν τούς μεταφέρουν στην τελευταία τους κατοικία. Τό μέτρο αυτό ελιμιείτο για να προλαμβάνονται ή περιπτώσεις ταφής ανθρώπων που έπασαν άλλως νεκροφάνεια, χωρίς να έχουν πεθάνει πραγματικά. Τα φέρετρα με τα πτώματα τα τοποθετούσαν κατά μήκος του τοίχου ενός μεγάλου δωματίου, φροντίζοντας ώστε πάνω από κάθε νεκροερέββατο να θρίσκειται μία μικρή καμπάνα.

Αν λοιπόν συνέβαινε ένας νεκρός, ένας άνθρωπος δηλαδή που τον θεόρησαν πεθάνενο κ' έπρόκειτο να τον θάψουν, να συνέλθει ξαφνικά από τό λήθαργό του, τραβούσε τό σχοινί που κρεμότανε πάνω από τό φέρετρό του και από τό θόρυβο της κωδωνοκορούσας ξυμνύσε ο φύλαξ του οικήματος που κοιμότανε σ' ένα διπλανό διαμέρισμα κ' έτρεχε να βοηθήση τό νεκραναστημένο. Έγνοείται, ότι μετά την παρέλευσι ενός μεγάλου χρονικού διαστήματος, και όταν τό πτώμα άρχιζε να παρουσιάζη συμπτώματα άποσυνθέσεως, διάταζαν άμέσως την ταφή του.

Στό νεκροθάλαμο αυτόν, έγινε στά 1877 ένα δράμα με λεπτομέρειες τόσο συγκινητικές, ώστε δέν θα μπορούσε να τις έπινυσηση ούτε ή φαντασία του πιο γοιμίου μυθιστοριογράφου. Τις λεπτομέρειες του δράματος αυτού θα σάς άφηρηθούμε σήμερα.

Τήν εποχή εκείνη, ζούσε στην Πράγα ο βαρώνος ντ' Αρνχάιμ, ένας από τούς πλουσιώτερους τραπεζίτας της Τσεχοσλοβακίας. Ο βαρώνος, χήρος δέκα χρόνια τώρα, είχε άφροισθή στην άνατροφή της μοναχοκόρης του της Μάρθας, για την όποια αισθανότανε πραγματική λατρεία. Και ή άλήθεια είναι, ότι ή Μάρθα άξιζε την άγάπη που της έδειχναν και ο πατέρας της και όσοι την γνωρίζανε από κοντά. Η σπάνια όμορφιά της, ή μεγάλη της μόρφωσι, ή ψυχική της εδγένεια, όλα της τά χαρίσματα την έκαναν να εινε γνωστή στην Πράγα με τό όνομα ο "Άγγελος".

"Όταν ή Μάρθα μεγάλωσε και ο πατέρας της την άδήγησε για πρώτη φορά σέ κοσμικές δεξιώσεις και σέ χορευτικές έσπεριδες, ή ώραία νέα ερέθηκε άμέσως πολιορκημένη από ομήνος άνδρών, που γοητεύθηκαν όχι μονάχα από την όμορφιά της αλλά και από... την περιουσία του πατέρα της! Και αυτές άκόμα ή γυναικες, ή όποιες συνήθως δέν άναγνωρίζουν τά χαρίσματα μιας όμορφου των, άναγκάστηκαν να όμολογήσουν ότι ή Μάρθα κατείχε τά σκήπτρα της όραιότητας σ' άριστοκρατικά σαλόνια της Πράγας. Η Μάρθα όμως, έκτός από όλες τις άλλες αρετές της, είχε κ' ένα άκόμα προσόν, σπάνιο για μία όμορφη κοπέλλα: ήταν ταπεινή και μετριόφρων και τά εγκώμια που έκουγε για την καλλονή της δέν την έκαναν να τό πάρη επάνω της, να γίνε περήφανη και άκατάδεκτη.

Θεωρούμε περιττό να σάς πούμε, ότι λίγο καιρό ύστερ' από την είσοδο της Μάρθας στην κοινονία, ο πατέρας της δέχτηκε προτάσεις γάμου από τούς καλύτερους νέους της Πράγας. Μεταξύ των ύποψηφίων γαμπρών, ήταν και ο γιός του πρίγκηπος του Έφθούργου, ένας κομψός και ώραιος νέος, ο όποιος έκανε εύθυς έξ άρχής ζωηρή εντύπωση στη Μάρθα.

"Ένα βράδυ, ο βαρώνος άνεκάλ-

ινωσε στην κόρη του τά όνόματα όλων εκείνων που την είχανε ζητήσει σέ γάμο. "Όταν έπρόφερε και τό όνομα του πρίγκηπος Καρόλου του Έφθούργου, είδε τά μάγουλα της κόρης του να κοκκινίζουν. Μά όταν ο πατέρας συμπλήρωσε ότι ο νέος αυτός, παρ' όλη την άριστοκρατική καταγωγή του και τη μεγάλη του κοινωνική όθση, ήταν ένας διεφθαρμένος, ένας άσωτος, φιλήδονος και χαρτοταίκτης, μία θανάσιμη χλωμάδα άπλώθηκε στο πρόσωπο της Μάρθας... Ο τραπεζίτης δέν δυσκολεύτηκε τότε να καταλάβη, ότι ή μοναχοκόρη του ήταν έρωτευμένη μ' έναν άντρα άνάξιο της. Και έλαβε άμέσως την άπόφασι να προσφασισθή ότι είχε μία επείγουσα έγγραφια στο Λονδίνο, για να πάρη μαζί του την κόρη του, να την άπομακρύνη για λίγο καιρό από την Πράγα και να την κάνει να λησμονήση τον πρίγκηπα.

Η Μάρθα δέν του έφερε δέβαια καμιά αντίρρηση. "Υστερ' από λίγες μέρες ερισκότανε με τον πατέρα της στο Λονδίνο. Και ή άλήθεια είναι, ότι τό ταξίδι αυτό την είχε ώφελήσει στην άρχή. Η άλλαγή του περιβάλλοντος έκανε τη Μάρθα να λησμονήση τον πρίγκηπα της. "Έτσι τουλάχιστον φανταζόταν ο πατέρας της, ο όποιος δέν έπαυε να συγχαίρη τον έαυτό του για την έμπνευσι που είχε ν' άπομακρύνη την κόρη του από τον πρίγκηπα... Σαφνικά όμως, ή ώραία νέα έπεσε σέ βαθειά μελαγχολία. Κατελήφθη από μαρasmus έλλωνε μέσα με τη μέρα, χωρίς να μπορέσουν οι καλύτεροι γιατροί της Άγγλίας, που τούς συγκέντρωσε γύρω της ο άπελιτισμένος έσώωνος, να διαγνώσουν την αιτία της μυστηριώδους άρρώστειας της... Και όταν ένα βράδυ ή Μάρθα έκλεισε τά μάτια της κ' έπαυε ν' άνυπνήη, οι γιατροί σταύρωσαν τά χέρια της στο στήθος της και ψυθύρισαν:

—Δέν ζή πειά!

Ο πατέρας, άλλόφρων και συντριμμένος από τη λύπη για τό θάνατο της μοναχοκόρης του, δέν θέλησε να κάνει έθιμα μακρυνά της. Και πέρασε όλη τη νύχτα του μερός στη Μάρθα, που την είχανε στο μεταξύ νεκροστολίσει, κυττάζοντας μες στο όχεδο και πένθιμο φως των λαμπάδων την κερνία μορφή του παιδιού του... Κατά τα χαράματα όμως, του φάνηκε σέ μία στιγμή πώς είδε τά χείλη της νεκράς να κινούνται. Μία τρελλή έλλια έκανε την καρδιά του να χτυπήση δυνατά και άπότομα... Ακούμπησε τό μάγουλό του στο πρόσωπο της κόρης του και τό κατάλαβε ζεστό. Άνασήκωσε τά βλέφαρά της και είδε μία λάμψη στα μάτια της!...

—Ζή! ζή! φώναξε τότε ο βαρώνος, κλαίγοντας από τη χαρά του!

Πράγματι. Η Μάρθα δέν είχε πεθάνει. Είχε πέσει άλλως σ' ένα λήθαργο! Ποιά λόγια θα μπορέσουν να περιγράψουν την εύτυχία του πατέρα της και των γονιών της;... Και ή νεκροφάνεια αυτή είχε ως άποτέλεσμα να καταλάβη ο πατέρας, ότι ο μαρasmus της κόρης του ώφειλετο στην άπελπισία της, επειδή δέν μπορούσε να πάρη τον άντρα που άγαπούσε. Τότε ο βαρώνος άποφάσισε να γυρίσουν άμέσως στην Πράγα και να δώση τη συγκατάθεσί του για τούς γάμους της κόρης του με τον πρίγκηπα, άν και κατά εάθος έξεκλουθούσε να πιστεύη, ότι δέν ήταν αυτός ο κατάλληλος άντρας για τη Μάρθα. Άποψ ύμως ή Μάρθα τον άγαπούσε τόσο πολύ, ο πατέρας δέν υπορούσε να την ελέπη να εα-sanίζεται περισσότερο...

"Υστερ' από δυο μήνες, γινόντουσαν στην Πράγα, με άφάνταστη λαμπρότητα, οι γάμοι του Καρόλου, πρίγκηπος του Έφθούργου, με τη Μάρθα ντ' Αρνχάιμ. Οι νεόνυμφοι άνεχώρησαν άμέσως για την Ιταλία και την Έλβετία. Από τά μέρα ή Μάρθα έγγραφος τού πατέρα της έπιστολές, στις όποιες

Η Μάρθα, μισοσηκωμένη στο φέρετρο, τραβούσε μ' άπελπισία τό σχοινί του κωδωνοιού!...

του έλεγε ότι δεν εύρισκε λόγια για να του περιγράψω την εδύχια της...

Μα όταν ξαναγύρισαν στην Πράγα, όταν ο Κάρολος ξαναβρέθηκε με τους φίλους του, άφησε τις παλιές του κακές συνήθειες να τον κυριεύσουν και πάλι και άρχισε να παραμελή τη σύζυγό του, ξεχνώντας στις χαροποιαιτικές λέξεις η διασκεδάζοντας με άλλες γυναίκες. Χαμένες πήγαινε ή παρακλήσεις της Μάρθας, που εξακολουθούσε να τον αγαπά, άνωφελος στάθηκαν ή αδυστηγές παρατηρήσεις του βαρόνου. Καμιά δύναμη δεν μπορούσε να σταματήσει τον πρίγκιπα στον κατήφορο που είχε πάρει...

Και η Μάρθα έπεσε και πάλι σε βαθιά λύπη, της ξεδηλώθησαν τα γνωστά συμπτώματα του μαρσμου, ώσπου ένα απόγευμα έδουσε στην άγκαλιά του πατέρα της... Ο βαρόνος δεν μπορούσε να πιστέψει ότι η κόρη του είχε πεθάνει πραγματικά. Διατηρούσε την ελπίδα, ότι ίσως η Μάρθα να είχε πάθει νεκροφάνεια, όπως και στο Λονδίνο. Μα οι γιατροί, που την εξήγησαν με μεγάλη προσοχή, τού είπαν, ότι ο θάνατος ήταν αυτή τη φορά οριστικός... Ωστόσο, σύμφωνα με τη συνήθεια του τόπου, δεν έθαψαν άμέσως τη Μάρθα, αλλά την μετέφεραν στο νεκροθάλαμο, για τον οποίο κάναμε λόγο στην αρχή της ιστορίας μας. Κατά σύμπτωση, ο θάλαμος εκείνος φιλοξενούσε την ημέρα εκείνη και άλλα δύο πτώματα.

Ο θάνατος της Μάρθας έκανε τον πρίγκιπα, ο οποίος αγαπούσε κατά βάθος τη γυναίκα του, να συναισθανθή το μέγεθος της απροσύντης του και να καταλάβει ότι αυτός ήταν ο αιώνας του θλιβερού τέλους της συζύγου του. Και για να εξιλεωθή για το βαρύνον κρίμα του, αποφάσισε να ξεχνήσει τη Μάρθα, περιμένοντας στο θάλαμο του φύλακος ως την ώρα της κηδείας...

Τρία δόκλινα μερόνυχτα πέρασε ο μεταμελημένος πρίγκιπας στο κούνο εκείνο δωμάτιο, δίπλα στο θάλαμο όπου ήταν ξαπλωμένα τρία πτώματα, κλαιώντας άπαρηγόρητα και χτυπώντας με συντριβή το πρόσωπο του. Τα χαράματα όμως της τεταρτής μέρας, τού φάνηκε μέσα στη δούση του πως άπότησσε σε' αείτι του μια καθωδονορυσία!... Πρόσπεσε καλύτερα—και βεβαιώθηκε ότι, πούνατι, μια κηπιόνα γυνοπούσε στο διπλανό νεκροθάλαμο!... Τελεχτικη άμέσως δούσιος... Η καρδιά του κόντευε να σπάσει στο στήθος του από τα δυνατά χτυπήματα!... Μια άνυπόφορη άγωνία τού έσφιγγε την καρδιά... Ποιος από τους τρεις νεκρούς είχε συνέλθει από το βαθύ του λήθαργου και ζητούσε τώρα βοήθεια!... Ω!... ας ήταν ο νεκρός αυτός να έχε ή γυναίκα του!...

Ο Κάρολος βρέθηκε με τρία λήθηματα στο νεκροθάλαμο...

Και είδε τότε τη Μάρθα, μισοσηκωμένη στο φέρετρό της, με χαρακτηριστικά παραμορφωμένα από τον τραμό—επειδή είχε καταλάβει που βρισκότανε—να τραβή με δύναμη και άπελπισία τού σχοινί της καμπάνας!...

—Μάρθα!... αγαπημένη μου Μάρθα!... φώναξε ο Κάρολος, σφίγγοντας με παράφορο πάθος στην άγκαλιά του τη νεκροναστήμενη γυναίκα του!...

Χάρι στις στοργικές περιποιήσεις των γιατροών, η Μάρθα μπόρεσε να συνέλθει γρήγορα, όχι μονάχα από την εξάντληση, αλλά και από τον ισχυρό νευρικό κλονισμό που δοκίμασε. Όταν, ξυπνώντας από το λήθαργό της, βρέθηκε σε' ένα φέρετρο, δίπλα σε δυο πτώματα. Έκείνο όμως που την έκανε να γίνη μια ώρα άρχητερα καλόν, ήταν η αγάπη τού συζύγου της, η υπαιτία που έδειξε ο Κάρολος για την άτακτη ζωή του και η ρητή υπόσχεση που της έδωσε ότι από μέλλον ή μοναδική σκέψη του θα ήταν πως να την κινή εδύχισμένη!

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Υπάρχουν λόγια που φέρνουν τον θάνατο. Πρόσπεχε λοιπόν να μην κακολογήσ κανένα. Λαμεινναί

Μεταξύ εκμυστηρεύσεως και άθροστομίας, ή απόστασις εινε ελαχιστη. Τόση μόνον, όσο κι' ή απόστασις μεταξύ τού στώματος και τού αιδίου. Α. Μυσσε

Το φρονιμότερο απ' όλα εινε να ρωτούμε ταχτικά τού παρθένου μας, γιατί ή άπαντήσεις του άποτελοϋν εκείνο που άνομάζουμε: «Πείρα της ζωής». Β έρων

Οι άνθρωποι επικαλούνται την μαρτυρίαν τού Θεού, μόνον και μόνον γιατί εινε σίγουρον ότι δέν θα τούσι διαμενύθω ποτέ. Κ άρ μ ε ν Σ ι λ β α

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΕΣ

ΤΑ ΑΓΙΑ ΛΕΙΨΑΝΑ ΤΩΝ ΚΑΘΟΛΙΚΩΝ

Πρό εξέηγτα χρόνων και πλέον εξέδίδετο στη Φλωρεντία μια καθημερινή εφημερίς με τον τίτλο «Ιταλία». Ένας συντάκτης της εφημερίδος αυτής, είχε κάποτε την περιέργεια να καταρτίση μια στατιστική των αγίων λειψάνων που φυλάγονται σε διάφορες εκκλησίες και μοναστήρια των καθολικών. Απ' την στατιστική λοιπόν αυτή, την εξαιρετικά αξιοπερίεργη, προκύπτουν άπιστευτα και τερατώδη πράγματα. Ακούστε τα:

Τού Αγίου Ανδρέου υπάρχουν πέντε σώματα, έξ κεφάλια και δεκαεφτά βραχιόνες! Της Αγίας Άννης δύο σώματα, όχτώ κεφάλια και έξ βραχιόνες. Τού Αγίου Αντωνίου τέσσερα σώματα, ένα κεφάλι και δυο βραχιόνες. Τού Αγίου Βασιλείου τέσσερα σώματα και πέντε κεφάλια. Τού Αγίου Βενεδίκτου τέσσερα κεφάλια και τρία σώματα. Τού Αγίου Κλήμεντος τρία σώματα και πέντε βραχιόνες. Της Αγίας Δωροθέας έξ σώματα. Τού Αγίου Έρασμίου έντεκα σώματα. Τού Αγίου Στεφάνου τέσσερα σώματα, όχτώ κεφάλια και δεκαεφτά βραχιόνες. Τού Αγίου Γεωργίου τριάντα σώματα. Της Αγίας Ελένης τέσσερα σώματα και πέντε κεφάλια. Τού Αγίου Γουλιέλμου έφτα σώματα και δέκα κεφάλια. Τού Αγίου Ιγναντίου—τον όποιον, σημειώσατε, κατέφαγαν οι λέοντες—έρισκονται τρία δλόκκληρα σώματα, έξ κεφάλια, έφτα βραχιόνες και έφτα κνήμες!... Τού Αγίου Ιωάννου τού Βαπτιστού δέκα κεφάλια και έντεκα δάχτυλα. Τού Αγίου Ιωάννου τού Χρυσοστόμου δεκαπέντε βραχιόνες. Τού Αγίου Ιερωνύμου δύο σώματα, τέσσερα κεφάλια και έξηγταρία δάχτυλα. Τού Αγίου Λαυρεντίου δύο σώματα και έξ βραχιόνες. Τού Αγίου Λουκά όχτώ σώματα και έννέα κεφάλια. Τού Αγίου Παγκρατίου τριάντα σώματα και πέντε ως έξ χιλιάδες (5-6.000) τεμάχια όστων!... Της Αγίας Λουκίας πέντε σώματα και έξ κεφάλια. Τού Αγίου Μαθθαίου πέντε σώματα, όχτώ κεφάλια και δώδεκα βραχιόνες. Τού Αγίου Παύλου δεκαέννέα σώματα, όχι δλόκκληρα, μα σε κομμάτια ταριχευμένα και σκορπισμένα σε διάφορες εκκλησίες. Τού Αγίου Φιλίππου τρία σώματα, όχτώ κεφάλια και δώδεκα βραχιόνες. Τού Αγίου Πέτρου δεκάξη σώματα. Τού Αγίου Βασιλιανού τέσσερα σώματα, πέντε κεφάλια και δεκαεφτά βραχιόνες. Τού Αγίου Σίμωνος τέσσερα σώματα, πέντε κεφάλια και έννέα βραχιόνες.

Τού Αγίου Λαυρεντίου ερισκονται, εκτός των δύο σωμάτων και τών έξ βραχιόνων, κ' ένα κομμάτι κρέατος απ' τού σώμα του ταριχευμένο!...

Εις Βενόδοσαν και Αμβιανόν φυλάσσονται τα δάκρυα που έχουσε ο Χριστός, όταν έμαθε τον θάνατο τού Λαζάρου!

Δέν υπάρχει επίσης εκκλησιδιον, ερημητήριον ή μονή, που να μην έγουν όλιγον γάλα έξ εκείνου τού όποιον εθήλασεν ο Ίησους Χριστός από την Παρθένον Μαρίαν.

Επίσης λόγια διατροπήσασαι την πλευρά τού Θεανθρώπου ερισκονται σε διάφορες μονές έφτα ή όχτώ.

Η παραπάνω πληροφορία φαίνεται, έββαια, τερατώδεις. Και όμως εινε ακριβέστατες. Το πλήθος αυτό των αγίων λειψάνων είχε καταπλήξει και τον περίφημον Αμερικανόν εθνομωγράφον Μάρκ Τουϊν, όταν ταξείδισε στην Ιταλία. Όταν δε κατόπιν εξέδωσε τού γνωστού έργου του «Το ταξίδι των Αθώνων», τού όπιου μετεφράσθη κ' Ελληνιστί και εξέδόθη απ' τον μακαρίτη Βλάσιο Γαβριηλίδη, εσαυτίριζε καυστικότητα τάς υπερβόλας αυτές των μοναχών.

Ανήκουν όμως όλα αυτά τα σώματα και ά κεφάλια και οι βραχιόνες σε' ένα Άγιο ή μίαν Άγίαν; Ησαν εκατόγγερες και πολυκέφαλοι οι αναφερόμενοι Άγιοι; Όχι βέβαια. Τότε ποιά απ' όλα τα σώματα που φυλάσσονται και ποιά απ' όλες τις κεφαλές εινε ή ιδιική των, πού εινε τού νηγισιο αγιο λειψανό τους; Ίδου ή άπορία! Ίδου ή άγνοια! Και έξ αιτίας της άπορίας αυτής, έξ αιτίας της άγνοίας αυτής άκριβώς φυλάσσονται πέντε και έξ και δέκα σώματα και κεφάλια εκάστου αγίου. Κάθε μόνη και κάθε εκκλησία θεωρεί τού δικό της λειψανό ως νηγισιο. Για να εινε έν τάξει λοιπόν οι πιστοί, πρέπει να τού προσκυνούν όλα. Μέσα στις έξ χιλιάδες τών όστων τού Αγίου Παγκρατίου, θα ύπάρχουν ίσως και μερικά νηγισια. Δέν μπορεί όμως να πη κανείς τού ιδιο και για τον Άγιο Ιγναντίου. Ένω εινε γνωστό κ' εξακριβωμένο πως τον έφαγαν οι λέοντες, ερισκονται τρία δλόκκληρα σώματα του, έξ κεφάλια του, έφτα βραχιόνες και έφτα κνήμες!...

Τι να πιστέψη πειά κανείς; Οι υμόνοι που θα μπορούσαν να μάς διαφωτίσουν σκετικώς εινε οι λέοντες, αλλά δυστυχώς έχουν φορήσει πολύ πολλο, χωρίς ν' άφήσουν άπουνημονεύματα...

Για να τελειώσουμε, προσθέτουμε εδών και τού έξής: «Οτι τού πιδ νηγισια αγια λειψανα εινε τού έν Έλλάδι φυλασσόμενα, τού όποια πρέπει να σέβεται και να προσκυνά ή κάθε καλός Χριστιανός.

ΠΡΟΣΞΑΤΕ
Το ΜΕΓΑΛΟ ΔΑΧΕΙΟ των περιοδικών μας «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» — «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ». Εινε άνωτερο και πλέον άπουσιάρηρον από τού των εφημερίδων διότι δέν εινε άναγκασμένη να κόψετε ύπερκετό δελτία, για να πάρετε τού πλεύσια δώρα του, άλλα μόνον 38 δελτία, 19 τού «Μπουκέτου» και 19 τής «Οικογενείας».
Τού νοϋ σας λοιπόν!...
Ή τύχη εινε με τού μέρος σας.